

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 67/2010 -7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní o jeho podnete na podanie mimoriadneho dovolania z 26. októbra 2009 proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 52/03 z 18. marca 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 101/2009 z 20. augusta 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2010 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho základného práva na inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 149 ústavy postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní o jeho podnete na podanie mimoriadneho dovolania z 26. októbra 2009 proti rozsudku Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 52/03 z 18. marca 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 101/2009 z 20. augusta 2009, ktorý vybavila prípisom sp. zn. VI/1 Pz 920/09 zo 4. januára 2010 (ďalej len „prípis generálnej prokuratúry zo 4. januára 2010“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že predmetom konania pred okresným súdom boli sťažovateľove nároky plynúce z pracovného pomeru (vyplatenie odstupného a vydanie pracovného posudku a potvrdenia o zamestnaní). Tento spor bol právoplatne skončený rozsudkom krajského súdu z 20. augusta 2009. Podľa názoru sťažovateľa došlo v konaní k viacerým závažným porušeniam zákona, preto sa obrátil podnetom na podanie mimoriadneho dovolania z 26. októbra 2009 na generálnu prokuratúru.

Generálna prokuratúra v prípise zo 4. januára 2010 uviedla, že z vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že *„predmetom konania vedenom pod horeuvedenou spisovou značkou súdu bol spor o uloženie povinnosti žalovanému vyplatiť Vám odstupné a vydať Vám pracovný posudok, ako aj potvrdenie o zamestnaní. Tento spor bol pôvodne vedený pod sp. zn. 4 C 451/1996 na Okresnom súde v Bardejove a po vylúčení týchto nárokov na samostatné konanie boli tieto predmetom konania na uvedenom súde pod sp. zn. 4 C 52/2003.*

V danej veci, pokiaľ išlo o povinnosť vyplatiť odstupné a ostatné uvedené náležitosti, tieto je možné uložiť iba Vášmu bývalému zamestnávateľovi, resp. jeho právnomu nástupcovi.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, Vaším bývalým zamestnávateľom bol Okresný národný výbor Bardejov, ktorý zanikol likvidáciou bez právneho nástupcu.

Keďže ste v žalobe z 27. 05. 1996, pôvodne zapísanej pod sp. zn. 4 C 451/1996 Okresného súdu v Bardejove, označili ako žalovaného Okresný úrad Bardejov, súd správne

označil tohto žalovaného ako vecne nie pasívne legitimovaného, nakoľko na neho neprešli povinnosti zamestnávateľa z bývalého Okresného národného výboru Bardejov z dôvodov uvedených v odôvodnení označeného rozsudku. S výrokom rozhodnutia súdu ako aj jeho odôvodnenia som sa stotožnil.“. Generálna prokuratúra v závere prípisu uviedla, že vzhľadom na to, že neboli zistené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania, odmietla sťažovateľov podnet bez prijatia ďalších opatrení.

Sťažovateľ nesúhlasí so závermi generálnej prokuratúry, a preto žiada, aby ústavný súd vyslovil, že *„základné a ľudské práva I. K. K. podľa čl. 46 Ústavy SR a ods. 1/, čl. 6 Dohovoru v kontexte s čl. 149 a 1 Ústavy SR ľahkovážnym konaním a nezodpovedným postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní o podnete sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania u kauzy vedenej na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 4 C 52/03 porušené boli.*

2./ Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 3 tis. EUR /slovom tritisíc eur/, ktoré je mu povinná Generálna prokuratúra SR zaplatiť do 2-och mesiacov od účinnosti tohto nálezu.

3./ Ukladá Generálnej prokuratúre SR uhradiť vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 43/07).

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Sťažovateľ namieta porušenie citovaných článkov ústavy a označených práv nevyhovením jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07).

Z obsahu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy možno vyvodiť povinnosť, aby sa prokurátor podnetom sťažovateľa zaoberal podľa príslušných ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, nemožno však z neho vyvodiť základné právo, resp. právny nárok, aby podnetu

aj vyhovel (m. m. III. ÚS 115/01). V nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uvedené potvrdzuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj konanie o mimoriadnom dovolaní (m. m. IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02). Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na kritériá vyplývajúce z judikatúry ESLP (pozri napr. A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003, § 46, a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru) čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je v danom kontexte (civilnom aspekte) aplikovateľný na toto konanie.

Opierajúc sa o uvedené ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitie práva generálneho prokurátora podať vo veci sťažovateľa mimoriadne dovolanie nie je v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením označených článkov ústavy a práv sťažovateľa, pretože platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľovi právo (právny nárok) na vyhovenie jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

Ústavný súd sťažnosť z uvedených dôvodov odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V nadväznosti na uvedené bolo už bez právneho významu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2010